

μιτόν, διάτι ή πληρωνύμενη ἀνωτέρα τιμή πληρώνεται διά τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ὅπερ τὸ δημοσίευμένον ἔργον φέρει. Οἱ ἄγγλοι δὲ ἔκδιται οἰδανῶς ἀγνοοῦσι τὴν ὑπαρξίαν τῶν φασμάτων, ἀλλὰ προτιμῶσι νὰ καλέψωσι διὰ χρυσοῦ τὸ εἶδωλον τῆς ἡμέρας, ὅπερ προκαλεῖ τὴν αὐξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκδιδομένων ἀντιτύπων καὶ τὸν τριπλασιασμὸν τῆς πωλήσεως τῶν τόβην ἦ ν' ἀναλίθωσι τὴν εὐθύνην τοῦ παρουσιάσαι εἰς τὸ δημόσιον νεοφωτίστους.

Τὸ φάσμα, ὅπερ ἀποκαλύπτει ἡμῖν τὸ ἀπόρρητον τοῦ ἀπιθάνου παραγωγικοῦ πλούτου ἐνίων συγγραφέων, εἵρισκει διὰ οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ἀξιοκατάκριτον ἐν τῷ συνηθείᾳ ταύτῃ, τοῦ δημοσίου ποσῶς μηδικουμένου, ἐνῶ ταύτωράνως δὲ ἔκδοτης, δὲ κατὰ φαντασίαν συγγραφέεις καὶ διὰ πραγματικὸς τοιούτος ἀνευρίσκουσιν ἔκαστος τὸν ἴδιον λογαριασμὸν ἐν τῷ αυτήματι τούτῳ.

« Δέν εἶναι πολλῷ προτιμώτερον διὰ τὸν ἀναγνώστην — παρατηρεῖ τὸ ἀνωτέρῳ φάσμα — νὰ χορηγηθῇ αὐτῷ ὑπὸ δύνειν ὄνομα ἔργον εὐσυνειδήτως συντετεθέντιν ὑπὸ ἀρχαροῦς καὶ ἀγνώστου ἢ τὰ συνονθυλεύματα φειγα, τὰ καλλιτεχνικὸν μόνον φέροντα ἐπίκρισμα καὶ προεργάμενα ἐκ τοῦ καλάμου ἀπομωρανθεῖσῶν διασημοτήτων; »

Ἐν τούτοις δυσχερέστατον θὰ ἴτο εἰς τὸν Γεωργιον "Ελιοτ π. γ., τὸν Θοκεράκην ἢ ἄλλον νὰ καταστήσωσιν ἀποδεκτὸν ὑπὸ τοῦ δημοσίου τὸ ψῆφος ἀρχαρίου ἀντὶ τοῦ ἴδιου αὐτῶν τοιούτου· ἢ τῶν φασμάτων ἐπιτυχίᾳ ἀποτελεῖ ἡρά γε σημεῖον παρακυῆς τῶν ἄγγλων συγγραφέων τῆς ἡμέρας ἢ ἀπόδεξιν διὰ τοῦ φιλολογικῆς καλαιτεύσης τοῦ δημοσίου κατίπειραν; Οὔτε τὸ ἐν συγχεινέσθαι πιθανῶς οὔτε τὸ ἄλλο.

« Ὅπερισσοι — λέγει τὸ ἐνταῦθα μνημονεύμενον φάσμα — πολλοὶ συγγραφεῖς περιημερένοι, οἵτινες θὰ ποιούτιμων νὰ κοπῇ αὐτῶν ἵ, γέροντος, νὰ ἐπιτρέψωσι τὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτῶν καὶ τὴν ἴδιαν δημοσίευσιν καὶ μιᾶς γραμμῆς μηδὲ ὑπὸ αὐτῶν γραφείσης, διὸ τρόπον καὶ πολλοὶ διάρχουσιν ἔκδοται, οἵτινες οὐδεμίαν θέλουσι νὰ ἔχωσι σχέσιν μετὰ διατημοτήτων, περὶ διὰ πάρχουσιν ὄπονοισι διὰ τηροῦσιν ἐν τῷ ἡπειρεσίᾳ αὐτῶν σκιάς, πιλλαπλασιαζούσας τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀντίτυπων. »

Τέλος κατὰ ταῦτα τὰ φάσματα δὲν πρέπει ποσῶς νὰ θεωρῶνται θύματα ἔκκειται ταλλεύσεως.

« Ἡδυνάμην νὰ μηδηνούσω ἡμιτείας διωδεκάδος μεγιστάνων τοῦ φιλολογικοῦ κύρου — γράφει ὁ συνεργάτης τοῦ Tit-Bits — οἵτινες κατήρχεντο τοῦ φιλολογικοῦ σταδίου διὰ τῶν μετριοφρούνην ἀποπνεύτων τούτων ἔργων. Πάντα τὰ φάσματα τὸν αὐτὸν ἐπιδιώκουσι σκοπόν: νὰ ἀνέλθωσιν ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν πρώτην ταξιν· ἀν δὲ εύμαριῶσιν ἐμπορικοῦ πενθύματος καὶ ἐν λάθωσι τὸν κόπον νὰ μελετήσωσι τὰ τεγχνήματα τῶν πατρώνων αὐτῶν ὥστε νὰ ἐπιτύχωσι τῆς ἴδιας αὐτῶν ἐπικρατήσεως — μήπως δὲ ἵ, ρεκλάμα δὲν ἀπίσημη γρητιμωτέρα τῆς ἱκανότητος · · οὐδὲν διάρχει τὸ παρακωλύον ἵνα καὶ αὐτοὶ οἵτινες ἀνέλθωσιν εἰς τὴν δόξαν καὶ γρητιμοποιήσωσιν ἐν τῷ μέρει διόλκηρον λεγεώνα φασμάτων, πρὸς ἣ θὰ παρέσχωσιν ὧφελείας. »

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέγεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

— Κλεῦσε μαζῆ μου, εἶπεν ἡ Ὁδίλη, τείνουσα αὐτῷ τὴν χειρά. Παῦσε νὰ βιάζῃς τὸν ἀειτόνου σου, οὐέ μου! Ριψόν τὸ πρωτεῖον τῆς ἀδιαφορίας τὸ ὅποιον δύναται ν' ἀπατήσῃ καὶ ἔκεινους οἱ ὅποιοι σὲ ἀγαπῶσι πολὺ. "Εσο εὐγενής νέος καὶ εἰλικρινής μετὰ τῶν ἀδυνατιῶν σου, αἵτινες εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἡλικίας καὶ τῶν ἡρωισμῶν οἱ ὅποιοι εἶναι ἀνώτεροι.

— Δέν δύναμαι! ἀπήντησεν ὁ Ἐδμόνδος, κρύπτων τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς μητρός, αἵτινες προσέφερον αὐτῷ καταφύγιον. "Εγώ ἀνάγκην νὰ ἀγαπῶμαι καὶ ἔδω δὲν μὲ ἀγαποῦν ἀρκούντως.

— Αγνώμων! εἴπε χαμηλοφώνως ἡ δευτέρα μήτηρ.

— Ναί, σεῖς μὲ ἀγαπᾶτε, ἀλλ' οἱ ἄλλοι! Ἡξεύρετε, μητέρα, νομίζω διὰ ἀγαπῶν σᾶς, ἔχασα μέρος τῆς ἀγάπης τὴν ὄποιαν ἡσθινόμην πρὸς τοὺς ἄλλους · ·

— Είσαι πολὺ ἀποκλειστικός! ὑπέλαθεν ἡ κ. Ριχάρδου μετά τινος μελαγχολίας. Σὺ παρημέλησες τοὺς ἄλλους, Ἐδμόνδε!

— Ανχροιβόλως · · ἀλλ' ἐὰν ἀποτύχω κανεῖς, ἔκτος ὅμων, δὲν θὰ μὲ λυπηθῇ.

Καθόδοις ἡ ἐποχὴ τῶν ἐξετάσεων ἐπλησίαζεν ὁ Ἐδμόνδος ἡσθίαντο αὐξάνουσαν τὴν ταραχὴν αὐτοῦ. Η μεγίστη αὐτοῦ ὑπερηφάνεια καθίστα αὐτῷ ἐπίπονον τὴν διατύπωσιν τῆς δοκιμασίας. "Ανῆκεν εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι χάνουσι τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης διὰν ἐρωτῶνται, κακὸν τε εἰσὶν εἰς ἔκρον προπαρεκευασμένοι. Ο τρόμος μηδὲ δέν ἡξεύρη ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις παρέλυεν αὐτὸν προκαταβολικῶς.

Τῇ προτεραίᾳ τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, ἡ κ. Βρίτη, ἔσχε τὴν ἀτυχὴν ἰδέαν ν' ἀπευθύνῃ αὐτῷ ἐπιτίμησιν.

— Ελπίζω διὰ θὰ ἐπιτύχησης, εἶπεν αὐτῷ, διότι ἐάν ἀπορριφθῇς θὰ προξενήσῃς εἰς ἐμὲ προσωπικῶς λύπην μεγαλειτέραν περὶ εἰς πάντας ἄλλον τῶν συγγενῶν σου. Ἐννοῶ τώρα διὰ δέν διηθύθυνον καλῶς τὰς ἀρχὰς τῶν σπουδῶν σου καὶ ὅτι, κατὰ συνέπειαν, εἰμαι ὑπεύθυνος ἐν τινὶ μέτρῳ διὰ τὰ σφάλματά σου. "Αφ' διού διὰ τοῦ διηθύνοντος εἰς γειράς ἐμπειρότερας, θὰ εἶχες τὸν καρόν καὶ τὴν περίστασιν νὰ τροποποιήσῃς τὸν γαρακτηρά σου καὶ νὰ κάμης καλάς σπουδᾶς. Φοβοῦμαι πολὺ μήπως δέν ἔχημες οὔτε τὸ ἐν, οὔτε τὸ ἄλλο. Λάθε οὐ πό σημείωσιν διὰ ἐάν ἀποτύχησης τὸ αισχος θὰ ἀντανακλῇ ἐπ' ἐμοῦ μᾶλλον περὶ ἐπὶ σου, ὅπερ διηθύνως δέν θὰ εἶναι ἔξ ολοκλήρου δίκαιον.

Διὰ νὰ ἀφαιρέσῃ ἐκ τοῦ λόγου της τούτου μέρος τῆς πραγματικῆς αὐστηρότητος, ἡ κ. Βρίτη ἡσπάσατο τρυφερῶς τὸν ἔγγονον αὐτῆς, διστις ἀπεσύρθη εἰτα εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτοῦ ἐνθά διηλθεν ἀγωνιώδην νύκτα. Η Ὁδίλη ἡθέλησε νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν κοιτῶνά του καὶ τὸν ἐνθαρρύνη, ὁ Ριχάρδος διηθύνεις αὐτὴν μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν υπέθεσεν διὰ οὐδὲν αὐτοῦ ἀπεκοινώθη καὶ ἐπομένως δέν ἡθέλησε νὰ κινδυνεύσῃ νὰ τὸν ἀφυπνίσῃ, ἐάν τυχὸν ἐκοιμάτο.

Τοιουτοτρόπως προετοιμασθεὶς ὁ Ἐδμόνδος ἐπαρούσισθη εἰς τὰς γραπτὰς ἐξετάσεις. Τὸ πρόβλημα, ὅπερ ἔτυχεν αὐτῷ νὰ λύσῃ, ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ συνεταχτίσθη πρὸς ἔτερον, ἐπομένως συνέχεεν αὐτὰ καὶ τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὸν ἀποφριψθῆ.

Η Ὁδίλη ἐγένετο ἀγωνίᾳ ἀνέμενε τὴν ἐπιστροφήν, ἥμα δι' ἴδιούσα τὸν Ριχάρδον ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἔγνω τὴν ἀλήθειαν, ἐπομένως περιττόν ἔκρινε νὰ ἐρωτήσῃ κακόν.

— Τὸν ἀπέρριψαν, εἶπεν ὁ Ριχάρδος, κακό, ὅπερ χειρον, τὸ ἔκαμεν ἐπίτηδες.

— Πάτερ μου, εἶπεν ὁ Εδμόνδος, σοὶ ὄρκιζουμαι · ·

— Ο Ριχάρδος διὰ χειρονομίας ἐπέδειλεν αὐτῷ σιγήν.

— Τὸ ἔκαμεν ἐπίτηδες, ἐπανέλαθεν. "Αλλὰ τοῦτο δέν μ' ἐκπλήσσει διάτι μοὶ τὸ εἰχες προαγγεῖλει!

— 'Εγώ; ὑπέλαθεν ὁ διαστυχῆς παῖς ώχριῶν.

— Ναί, σύ, καθ' ἣν ἡμέραν σὲ ἡπειρούσαν διάτι τῆς ἐν τῇ σχολῇ πειθαρχίας. Νομίζω νὰ μὴ τὸ ἐλπισμόντες. Αὐτὸς εἶναι τὸ ἐπιστέγασμα ἀνατροφῆς κακῶς γενομένης · · Εάν εἶσαι διηθύνης σὲ μόνος σου!

— Ο Εδμόνδος ἡσθίαντο τὸ ἔδαφος κινούμενον ὑπὸ τοὺς πόδας του. Τι δέν θὰ ἔλεγεν ἐὰν ἤδυνατο νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἴδεας του! Πλὴν διηθύνεις τῆς δυσχερείας, ἣν πάντοτε ἔδοκιμασε διὰ νὰ ἀναπτύξῃ τὰ αἰσθήματά του, ἡ ἀδικος κατέκρισεις, ἡ βαρύνουσα νῦν αὐτόν, ἐπέβαλλε τὴν σιγήν εἰς τὴν υπερηφανίαν αὐτοῦ. "Πέρε-

ρεν εἰς ὅ, τι ἐν ἑαυτῷ εἶχε τὸ πολυτιμότερον καὶ ἡσθάνετο ὅτι πᾶς λόγος ἔξερχόμενος τοῦ στόματός του, κατὰ παραπλησίας περιστάσεις, θάξ ἔχειτο ὡς ἐκδήλωσις τῶν κακῶν αὐτοῦ ἴδιωμάτων. Διηγήθη λοιπὸν πρὸς τὴν θύραν, τὸ ὄμψα ἔχον τεθολωμένον, τὴν κεφαλὴν κενήν, σχεδὸν κλυδωνίζομενος καὶ ἔρμαιον τοῦ χειρίστου φυσικοῦ καὶ θύικοῦ πάνου ἐξ ὅσων ἡσθάνθη ποτέ.

— Ἐδμόνδε, εἶπεν αὐτῷ ἡ προμήτωρ μὲν φρός ἐπιτιμήσεως, αὐτὸς δὲν τὸ ἐπερίμενα ἀπὸ σέ. Ἡξέρεις τί σὲ εἶχον εἴπει;

— Εκλινεν ἔκεινος τὴν κεφαλὴν καὶ ἔξηλθεν.

— Οταν ἡ θύρα ἐκλείσθη, οἱ γονεῖς ἐπὶ τινας στιγμὰς διετέλεσαν σιγῶντες. Ἡ κυρία Βρίς ἔκλαιεν, ὁ Ριχάρδος ἔψχε τὰς παρχγνθεῖδες αὐτοῦ καὶ ἡ Ὀδίλη παρετήρει ἀμφιτέρους ἐναλλάξ. Αἴφνης ὠμίλησεν.

— Εφάνητε πολὺ σκληρός! εἶπεν αὐτῷ διὰ τῆς θωπευτικῆς αὐτῆς φωνῆς.

— Αμφότεροι ἔρογησαν, ὁ δὲ Ριχάρδος ἡτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ, ἔκεινη ὄμως προέλαβεν αὐτόν.

— Μέλιστα, πολὺ σκληρός καὶ πλειότερον ἀδικος, ἔξηκολούθησε. Πληγώντες τὴν καρδίαν του εἰς τρόπον ἀνίστον καὶ κινδυνεύετε νὰ μεταβάλετε αὐτὸν εἰς κακὸν ἔνθρωπον... Υπερέβητε τὰ δικκιώματά σας.

— Ήτο γαλάνιος εἰς βαθύμὸν τοιοῦτον ὥστε τὸ ἔξωτερικὸν αὐτῆς ἀπέκλειε πᾶσαν πιθανότητα τάξεως αὐτῆς πρὸς διαπληκτισμόν, μολονότι οἱ λόγοι αὐτῆς ήσαν λίαν προκλητικοί. Ἡ πενθερὰ καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς τὴν παρετήρουν, ἡ μὲν ἔκπληκτος, ὁ δὲ ἐν ἀγανακτήσει.

— Σύ, Ὀδίλη, ὄμιλεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; ἡρώτησεν ὁ Ριχάρδος.

— Ναί, ἔγω. Ως ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείς εἶχεις δικκιώματα καὶ καθῆκον νὰ ἐπιπλήττῃς τὸν οἶνον σου, ὡς πατήρ ὄμως δὲν ἔπρεπε νὰ τῷ εἰπῆς διὰ τὸν ἀπέτηχεν... εἴστω καὶ ἐν ἦτο ἀλληλές, μολονότι δὲν εἶναι ἀλληλές.

— Ή κ. Βρίς ἤκουε τὴν Ὀδίλην μετ' ἐκτάκτου θλίψεως. Κατ' ἀρχὰς ἡθέλησε νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν οἶνον αὐτῆς, ἡσθάνθη ὄμως εἰτα διὰ τὴν ἡ νύμφη αὐτῆς εἶχε δίκαιοιον. Ο χαρακτὴρ τοῦ Ἐδμόνδου ἡτο δύσκολος, ἀπότομος, οὐδέποτε ὄμως ἐκκατηγορήθη ἐπὶ κακῇ πίστει ἢ ὀπισθολογισμῷ, ἐπομένως μετενόει νῦν διότι ὑπῆρξε τόσον ἀπότομος.

— Θὰ ὑπέχω νὰ τὸν ἰδῶ εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἶπεν ἔγειρομένη.

— Ο Ριχάρδος ὄμως ἡμπόδισεν αὐτὴν δι' ἀποτόμου χειρονομίας.

— Σὲ παρκαλῶ, μητέρα, νὰ μὴ κάμης τίποτε. Ο οἰδός μου ἔχει ἀνάγκην σπουδαίου μαθήματος, ἀναδέχομαι δ' ἔγω νὰ τὸ τῷ δώσω. Θὰ μείνη εἰς τὸ δωμάτιόν του ἔως ὅτου τῷ ἐπιτρέψω νὰ ἔξελθῃ καὶ μόνος ἔγω θὰ συγκοινωνῶ μετ' αὐτοῦ.

— Εν ἄλλῃ ἐποχῇ ἡ κυρία Βρίς θὰ διεμφρτύρετο δι' ὅλης τῆς δινάμεως αὐτῆς καὶ πιθανῶς θὰ παρέβαινε τὴν διαταγὴν ταύτην ἡ ἡλικία ὄμως καὶ ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας αὐτῆς ἀργήρεσσαν αὐτὴν μέγχα μέρος τῆς δραστηριότητος. Ἀφοῦ ἀπηγήθησεν εἰς τὸν οἶνον αὐτῆς λόγους τινας ὅπως τὸν καταπείσῃ νὰ εἶναι συγκαταβατικός, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς ὅπως κλαύσῃ ἐλευθέρως.

— Ο Ριχάρδος καὶ ἡ Ὀδίλη ἔμειναν μόνοι ὄμοι· ἔκεινη μὲν ὥρῳς ἀλλὰ ἀποφασιστική, ἔκεινος δὲ λίαν ἔξηρεθισμένος, τρέφων ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὄργην μεγάλην τὴν δύοιαν ἡγεμονίας πὼς νὰ ἐκφράσῃ.

— Ὀδίλη, εἶπεν ἐν τέλει, πρώτην φοράν σήμερον ἀπὸ τοῦ γέμου μας, βλέπω νὰ ἔχῃς ἀντιθέτους πρὸς ἐμὲ ἰδέας, ἐκπλήσσομαι δὲ διότι τοῦτο συμβαίνει προκειμένου τοῦ οἶνού μου.

— Εκείνη παρετήρησεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, οὐχὶ μὲν προκλητικῶς ἀλλὰ καὶ σκεπτικῶς, ὁ δὲ Ριχάρδος ἐν τοῖς τεθλιμένοις αὐτῆς ὄφθαλμοις παρετήρησεν διὰ τὸν θάνατον πέτασεν αὐτὴν εὔκολως.

— Εἶναι πρώτη φορά, ἀπήντησεν ἔκεινη, καθ' ἣν σὲ βλέπω νὰ πράττεις σφάλμα.

— Σφάλμα; ἐπανέλαβεν ὁ Ριχάρδος, τοῦ ὄποιου τὰ χεῖλη ἐγένοντο ὡς σουδάριον.

— Ναί, σύζυγέ μου, σφάλμα ἀπέναντι τοῦ οἴνου σου, τὸν ὅποιον καθήκον ἔχεις νὰ τιμωρής ἐάν πράττῃ κακῶς καὶ οὐχὶ νὰ ἐπιπλήττῃς ὅταν εἶναι ἀθῶος.

— Ἄθωος! ὑπέλαβεν ὁ Ριχάρδος γελῶν πικρῶς.

— Ἄθωος, σήμερον, ναί, καὶ ὄφριζομαι ἀντ' αὐτοῦ. Ἐνῷ ὥφειλες νὰ τὸν παρηγορήσῃς, σὺ τὸν κατασυντρίβεις!

— Τότε λοιπὸν δὲν γνωρίζω τὰ καθήκοντά μου ὡς πατρός;

— Τὰ παρχγνωρίζεις κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν.

— Καὶ ἔχεις τὴν ἀξίωσιν νὰ μὲ τὰ μάθης σύ;

— Η Ὀδίλη ἡρύθρισεν ἀσθενῶς.

— Δέν εἶμαι μήτηρ του, εἶπε μὲ τὴλοιωμένην φωνήν, ἀλλὰ διὶ αὐτὸν εἶμαι ὡς νὰ ἥμην πράγματι μήτηρ του. Ἐπραξα τὸ μητρικόν μου καθῆκον ἀλλοτε, καὶ θὰ τὸ πράξω καὶ σήμερον καὶ ἐν ἀκόμη ἀναγκασθῶ ὡς ἐκ τούτου νὰ σὲ ἐναντιωθῶ.

— Τοῦτο σημαίνει, ἀνέκραξεν ὁ Ριχάρδος ἐκμανεῖς, ὅτι τὸ ἔχεικεσσες μὲ τὰς ἀδύναμιας σου καὶ τὸν κατέστρεψες μὲ τὰς συγκαταβάσεις σου... Νὰ σὲ εἴπω τὴν ἀλληλειαν, δὲν ἔχει τὸ κόπον ν' ἀπαλλάξω αὐτὸν τῆς ἐπιφροῆς τῆς μητρός μου διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ ὑποπέσῃρ ὑπὸ τὴν ἰδικήν σου. Σείς οἱ δύω τὸν ἐφέρετε εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν καὶ τώρχ συνομωτεῖτε καὶ αἱ δύω ἐναντίον μου!

— Η Ὀδίλη ἵστατο ὄρθη, αἱ χεῖρες αὐτῆς ἐκινοῦντο σπασμωδικῶς, τὴν κεφαλὴν εἶχε ὑψωμένην καὶ τοὺς ὄφθαλμούς κάτω νεύοντας.

— Λοιπὸν δὲν ἀπαντᾶς; εἶπεν ὁ Ριχάρδος, ὁ ὄποιος εἶχεν ἀνάγκην ἀπαντήσεως διὰ νὰ διαθρέψῃ τὴν ὄργην του.

— Δέν τὸν γνωρίζεις, ἀγαπητέ! εἶπεν ἡ σύζυγός του. ἐσχάτην καταβάλλουσα προσπλέειαν διὰ νὰ μεινῇ ἡσυχος. Τὸ τὴν ἀνυπότακτον καὶ ὄρμητικὴν αὐτοῦ φύσιν κρύπτει ἀλλην τρυφεράν καὶ εύαίσθητον ὡς ἡ φύσις γυναικός, αὖτη δέ, Ριχάρδε, πάσχει, ὑποφέρει, ἀκούεις καλῶς; Τοφέρει, τὸ αἰσθάνομαι ἔγω, διὰ τῆς καρδίας μου, διὰ τῆς μητρικῆς μου καρδίας... ναί, Ριχάρδε! Δύνασαι νὰ μειδίξῃς... τὰ σπλάχχνα μου δὲν ἐφεράν ποτε τέκνον, ἡ καρδία ὄμως ἀνήκει εἰς σέ, τὸν σύζυγόν μου... Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὠθῇς εἰς τὰ ἔσχυτα τὰς ἀποτόμους καὶ ἐμπαθεῖς ταύτας φύσεις... Αφες με νὰ ὑπέχω πλησίον του, Ριχάρδε, σοὶ λέγω ὅτι σπαράσσεται ἡ καρδία του καὶ θέλω νὰ τὸν ἰδῶ... δὲν θέλω νὰ ὑποφέρῃ...

— Τὸ ἀξίζει, εἶπεν ὁ Ριχάρδος συγκεκινημένος ὡν πλειότερον ἡ δύσον ἐπειθύμει νὰ φαίνηται.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ ὑποφέρῃ ἀδίκως καὶ νὰ σὲ καταράται; ὑπέλαβεν ἡ Ὀδίλη.

— Η τελευταία αὕτη φράσις ἀνῆψε πάλιν τὴν ὄργην τοῦ Βρίς.

— Παραδέχομαι ὅτι ὑποφέρει πιθανῶς ἀδίκως· ἀλλὰ νὰ μὲ καταράται; Λοιπὸν φυλάκτεις τὴν συμπλάθειαν σου δι' ἔκεινους οἱ ὄποιοι μὲ καταράνται; Αρκεῖ πλέον, Ὀδίλη, φθάνει, δὲν θὰ τὸν ἰδῆς ποτέ, σοὶ τὸ ἀπαγορεύω.

— Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἔξηλθεν ἀφίνων τὴν Ὀδίλην ἐν ἐσχάτῃ θλίψει.

— Επὶ μίαν στιγμὴν ἔμεινεν ἔκεινη πάλιν τὴν ὄργην τοῦ Βρίς. — Παραδέχομαι ὅτι ὑποφέρει πιθανῶς ἀδίκως· ἀλλὰ νὰ μὲ καταράται; Λοιπὸν φυλάκτεις τὴν συμπλάθειαν σου δι' ἔκεινους οἱ ὄποιοι μὲ καταράνται; Αρκεῖ πλέον, Ὀδίλη, φθάνει, δὲν θὰ τὸν ἰδῆς ποτέ, σοὶ τὸ ἀπαγορεύω.

— Ενόμιζεν ὅτι ἐκ τοῦ δωμάτιον ἔκεινου, οὗ η εἰσοδος ἦν αὐτῆς ἀπηγορευμένη, ἔξηρεθισμένη, καλοῦσα εἰς βοήθειαν καὶ στοναχὴν ἀπευθυνομένη πρὸς αὐτήν.

— Μητέρ μου, μητέρ μου, έλεγε φωνή παρακλητική, μὲ νγαπήσατε, σᾶς ἀγαπῶ, ὥ! μητέρ μου!

Ἐκαμε δύνω, τρία βίματα προσπαθοῦσαν ν' ἀποφύγη τὸ βέρος ὅπερ ἡσθάνετο, εἴτα δύνως, μὴ δυναμένη πλέον ν' ἀντιστῆ ἐις τὸν πειραχτόν, προύχωρης κατ' εὐθέαν πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ νεκνίου καὶ ἔστρεψεν ἡσυχίας καὶ δύνευ πρότου τὸ ἔλαττον τὸ ἀνοίγον τὴν θύραν. Η θύρα ἀντέστη, ἐπουένως ἐκείνη, ἀντὶ νὺξ ἐπιμείνη, ἀφορτεῖ πάντοτε βαίνουσα, ἔβη πρὸς διέδρομον καὶ διῆλθε διὰ τοῦ κομμωτηρίου, ἀλλὰ καὶ ἐκείνην ἡ θύρα ἦν κεκλεισμένη. Τότε ἐφοβήθη σκουδίων καὶ ἔδραμε πρὸς τὸν Ζαφρέ.

Ο Ἐδμόνδος εἰσελθὼν εἰς τὸν θάλαμον αὐτοῦ, ἀσυναισθήτως δύνως, ἔλεισθη ἐν κύτῳ δύνως ωὴ δικταρχῇ ἐν τῇ θλίψει του, εἴτα δ' ἐκένθησεν ἐνώπιον τοῦ γραφείου αὐτοῦ.

Τὰ ἀνοικά τοῦ βιβλίου καὶ τετράδια αὐτοῦ ἐμφράσουν τὴν ἐργασίαν τῶν νεανευταίων ἡμερῶν.

— Επίτηδες! ὥ, Θεέ μου! ἐπίτηδες! εἶπε χαμηλοφώνως. Τὸ νομίζει δύνως, ἄφα εἶμαι ἡτιμασμένος!

Καὶ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἐμεινεν ὡς συντριβεὶς ὑπὸ τὴν λέξιν ταύτην, μὴ σκεπτόμενος, μὴ προσπαθῶν, διὰ λογικοῦ τινος δεσμοῦ, νὺξ συνδέσῃ τὰς ἔκπανονίστως ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ τῇ δε κακεῖσε ἐπιταμένης ἰδέας.

— Καὶ ἡ μητρὸς μου 'Οδίλη καὶ ἐκείνη οὕτω νομίζει, ἐσκέψητο αἴφνης, διότι δὲν εἶπε τίποτε, καὶ μὲ παρετήρει... τί νὰ ἐσκέπτετο ἄρτι γε;

Μάτην προτερέθει ν' ἀναπολήσῃ τὴν ἔκρρεσιν τῶν ὄφθαλμῶν τῆς 'Οδίλης, ἡ μνήμη αὐτοῦ ἀρνεῖτο νὺξ τὸν ὑπηρετήσῃ.

— Πρέπει νὰ φρονῇ διὰ τοῦ πατέρο μου, εἶπεν ἐν τέλει. Πόσον τὸν ἀγαπᾶ! Τὸν σέβεται καὶ πάντοτε τὸν πιστεύει. Καὶ δύνως, πάτερ μου, μάρτυς μου ὁ Θεός, διότι τὸν φοράν ταύτην δὲν ἔχετε δίκαιον!

Η πικρία τῆς κατηγορίας ἡτο τόσον μεγάλη ὥστε ἡσθάνετο γεῦτιν χολῆς ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, ἀπέγκειται καὶ ἀπίστα πρὸς πάντα κατέλαβεν αὐτόν.

— Τετέλεσται, τὸ στάδιον μου κατεστρόφη! ποτὲ δὲν θὰ εἴμαι καλός διὰ τίποτε... καὶ κανεὶς δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον... Πόσον θὰ μὲ περιφρονῇ ὁ πατέρος μου ἀφοῦ μὲ μετέχειρίσθη μὲ τοιοῦτον τρόπον!... Εἶμαι ἡτιμασμένος!

Βέβησκεν ἡδονὴν ἀγωνιῶντος ἐν τῇ ἐπινεύσει τῆς λέξεως ταύτης, ἡσθάνετο εὐχαρίστησιν δταν ἀφίνεν αὐτὴν νὰ καταπίπτῃ ὡς σφύρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ο ἀρχαῖος πτῖς, ὁ κλεισθεὶς ἐν τῷ δωματίῳ αὐτοῦ, ἐνυπῆρχεν ἔτι ἐν τῷ 'Εδμόνδῳ μετ' ἄλλης δύνως δυνάμεως, μετ' ἄλλων πόθων, μετὰ πικρίας, τὴν ὄποιαν διὰ τοὺς δὲν εἶχε γνωσίσει, μετ' ἀπίδικης πρὸς τὸν βίον τὴν ὄποιαν ἐνίστη ἡ εἰκοσατῆς ἡλικία πρεσβεύει, διότι ἀγνοεῖ τὴν σημασίαν τῆς οὐράξεως.

— Ητιμασμένος! ἐσκέπτετο ὁ 'Εδμόνδος. Τπάρχουσιν ζήθρωποι οἱ ὄποιοι ζοῦν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔγω δύνως δὲν δινήσκει!...

Ἐσκέψατο αἴφνης τὴν 'Οδίλην, τὴν ἀσθένειάν του, τὸν ἀσπλαχνόν, δαστις μετέβαλεν αὐτούς εἰς μητέρων καὶ μίδων καὶ ἐδίψησε τὰς θωπείας αὐτῆς.

— Ω, μητέρ μου! ἀνέκραξε, πάσχων αὐτοῦ τὴν καρδίαν πρὸς αὐτὴν νοσητικῶς στέλλων, μὲ νγαπήσατε, σᾶς ἀγαπῶ! Ω, μητέρ μου. 'Οδίλη, δύναμαι νὺξ ζήσω δύνευ τῶν θωπείων σου, ὑπὸ τὴν πειραρχόνησιν σου! Αφοῦ οἱ λόγοι μου εἶναι μάταιοι, μία πράξις θὰ σὲ καταπείσῃ, πιθανόν. Μητέρ μου 'Οδίλη, δταν ἀποθάνω θὰ μὲ πιστεύσης, θὰ μὲ κλαύσῃς!

— Ηνοίξει σύρτην τοῦ γραφείου του καὶ ἔλαβε τὸ πελάκροτον τὸ ὄποιον συνώδευε αὐτὸν κατὰ τὰς ἐκδρομὰς ἀνὰ τὰς γαίας τοῦ Πινόν. Αργήσεις τὰ καψύλαια, ἐδοκίμασε τὸ κομψὸν ὄπλον, ἐπλήρωσεν αὐθὶς αὐτό, τὸ ἔθεσε πλησίον του καὶ εἴτα, λαβών χάρτην, ἔγραψε τὰ εἴδης:

« Μητέρ μου 'Οδίλη·

» 'Αφ' δτο μοὶ ἐσώσατε τὴν ζωὴν σᾶς ἡγάπησα ἐξ ὄλοκλήρου καὶ δύνευ περιορισμοῦ. Εἰπῆτε εἰς τὸν πατέρα μου διότι δέν τὸν ἔκαμε ἐπίτηδες ν' ἀποτύχω εἰς τὰς ἐξετάσεις καὶ θὰ σᾶς πιστεύσῃ. Βέμε, ἀρνεῖται νὰ μὲ πιστεύσῃ, ἐνῷ οὐδέποτε τῷ εἰπον «ψεύδη». Ο κτύπος δύνως ἡτο πολὺ δυνατός δι' αὐτὸν, ἐπομένως «εἶχε δίκαιον νὰ ὄργισθῃ». Αποθνήσκω δύνευ λύπην, μητέρ μου. 'Οδίλη, διότι δὲν θὰ μὲ περιφρονήτε πλέον δταν ἀποθάνω.

— Εστη κακικρατήσας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διάτρων δύω χειρῶν ἤρξατο νὰ κλαίῃ.

Ποιὸν τὸ νεαρὸν ἐκείνο ὅν, δπερ, ἡττώμενον ὑπὸ τῆς τύχης, κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν προετοιμάζεται ν' ἀφαρέσῃ τὴν ζωὴν ἔκπτου, δέν κλαίει; Η κόρη τοῦ Ιερθέα μετέβη εἰς τὰ ὅρη νὰ κλαύσῃ μετὰ τῶν φίλων τῆς νεαρᾶς αὐτῆς ἡλικίας· οἱ ἀπέλπιδες δύνως τοῦ νεωτέρου βίου κλαίουσι μόνοι, δύνευ ποιήσεως, ἐν τῷ δωματίῳ δπου ἡ μοίρα ψήσεν αὐτούς. Τὰ δέκαρυς δύνως ταῦτα εἰσὶ τὰ αὐτὰ καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ὄρέων τῆς Ιουδαίας· εἶναι πάντοτε τὰ αὐτὰ θερμὰ καὶ ζωηρὰ δέκαρυ, ἀπερ πέσουσιν ἀνὰ μέσον τῶν δακτύλων, ὡς ἡ ρητήν ἀνὰ μέσον τοῦ χαραχθέντος φύλοιο τῆς πεύκης.

— Οταν παρετήρησεν διτι ἐστείρευσεν ἡ πηγὴ τῶν δακρύων αὐτοῦ, ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν, ἀνέγνω αὐτῆς ἐκείνο τὸ ὄποιον ἔγραψε καὶ προσέθηκε, ταχέως γράψαν: « Ασπάζομαι τὴν γιαγιά καὶ τὴν ἀδελφήν μου Ψελλίνην» καὶ εἴτα δύπεραψε θαρραλέως διὰ τοῦ ὄνοματος αὐτοῦ, « Εδμόνδος Βρίς».

Η κλείς, τῆς πρὸς τὸ κομμωτήριον θύρας τοῦ δωματίου αὐτοῦ, ἐστράφη, ἀλλὰ δέν ἤκουσε τίποτε, διότι ἐσκέπτετο περὶ σπουδαιοτάτων καὶ ἣν ἀπερροφημένος. Ο ἐγώισμός τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας ἀπέκρυπτεν αὐτῷ τὸ βδελυρόν τῆς πράξεως αὐτοῦ. Εν τι μόνον ἔβλεπεν διτι ἐγκατελείμπαν δύσκολον βίον διὰ νὰ εἰσέλθῃ... ποῦ; ἡγνόει. Αἱ φιλοσοφικαὶ ιδέαι δύποψιφίσι ἀπορριφθέντος δέν εἶναι δυνατόν νὰ ὅστι καθαραῖ. Συγκεχυμένως πως ἐφόρει διτι θὰ εὔρῃ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ μητέρα.

— Δὲν θὰ ζηλεύσῃ τὴν μητέρα μου 'Οδίλην», ἐσκέψατο καὶ ἡ σκέψις αὐτῆς ἡ τελευταία καλὴ ιδέα ἡ ὅποια διῆλθε τὸ πνεύμα αὐτοῦ.

— Εν μιᾷ στιγμῇ εἶδε τὴν 'Οδίλην ἔνχντι αὐτοῦ καὶ ἡσθάνθη διτι ἡρπαζεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὄπλον. Τὸ ὄπλον ἐξεπυρσοράστησε καὶ ἡ σφράγις ἐνεπήγη εἰς τὸν ζύλινον πόδα τοῦ γραφείου.

— Δὲν ἐντρέπεσαι; ἔκραξεν ὁ Ζαφρέ, κινῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τραχήλου.

— Ησθάνθη διτι ἡ 'Οδίλη ἐλέμβησεν αὐτὸν εἰς τοὺς βραχίονές της καὶ τὸν ἡσπάζετο, ἡ δὲν τούτου ἐντύπωσις ἡ τόσον ζωηρὰ ὥστε ἐλειπούμησεν.

— Μάπως ητοκτόνησεν ἡδη; ἡρώτησεν ὁ Ζαφρέ, ἀνοίγων τοὺς ὄφθαλμούς εἰς τρόπον ὥστε ἐνόμιζε τις διτι θὰ ἐξετινάσσοντο τῶν κογγών.

— Οχι, ἀπάντησεν η 'Οδίλη, ἐλειπούμησε μόνον.

— Τότε καλά, νὰ τὸν τρίψωμεν, ὑπέλαβεν ὁ ὑπηρέτης, ἀρχόμενος τοῦ ἔργου.

— Ο Ριχάρδος Βρίς εἰσήρχετο κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὡς ἐνεός, συλλαβών υπονοίας ἔνεκα τοῦ θορύβου.

— Σέ παρκουσα, εἶπεν ἀπλῶς ἡ σύζυγός του, παραδίδουσα αὐτῷ συνάμα τὸ ὄπλον. Βλέπεις καλά διτι δέν τὸ ἔκαμεν ἐπίτηδες. Νὲ σὲ πῶ, Ριχάρδε, ὁ υἱός σου εἶναι εὐγενῆς ψυχῆς, ἡ καρδία του δύνως εἶναι ἀσθενῆς καὶ αὐτὴν πρέπει νὰ θεραπεύσωμεν.

(Ακολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.